

העכו"ם שיכול למלאות החצר **במושרכיו** [טפסלים] **ואבורגני** [קחדראות].

ואילו שכירות רעה היא **בלא** [שאין לו רשות למלאותה] **במושרכיו ואבורגני**.

והשתא הדرينן לקושין אהא דבעינן למימר שאין העכו"ם רוצח להשכיר מפני שהווש שיחזיקו ברשותו:

הנחא למאן דאמר שכירות בריהה בעינן,
שפיר חושש.

אלא **למאן דאמר שכירות רעה בעינן** –
מאי **איבא למיימר?** מה יש לו לעכו"ם לחוש, והרי לא נתן לו רשות להפריע תשימוש בחצר?!

ומשנין: **איפלו האי חשיש עכ"ם,**
שהישראל השוכר ממנו כוונתו לעשית בשפם, כיון שאינו מבין לשם מה הוא שוכר הוא ממנו, ולפיכך לא מוגר לו.

גופא: חצירו של עובד כוכבים הרי הוא כדי רעל בחמתה.

כלומר: חצר שדרין בכתים שבചצר כמה עובדי כוכבים ואין ישראל דר בחצר זו – אף שאם הייתה החצר של ישראלים, היה אסור לכל אדם להוציא מבית המוחדר לישראל אחד, לחצר המשותפת לכלן – בשל עכו"ם מותר להכנים ולהוציא מאן חצר לבתים, ומן בתים לחצר.

והטעם: שאין רשות העכו"ם חלוקה להיחשב רשות כל אחד ואחד לבדו, כי דירת עכו"ם לא שמה דירה, אלא כדי של בחמתה.

ולפיכך, ישראל שבא להוציא מבית העכו"ם לחצר, לא מיקרי מוציא מרשות המוחדר

ומבוארת הגمرا: **מאי רעהה, ומאי בריהה?**
אליאמא, שכירות בריהה היא בתשלום פרוטה עבור השכירות, שננקנה השכירות כרינה, בתשלום ממון שהוא לפחות פרוטה. ואילו שכירות רעה היא בתשלום פחות משווה פרוטה עבור השכירות, שאינה מועילה לקנות שכירות מקום ממש.

הא ליכא למימר.

כי מי איבא למאן דאמר, דשכירות מעכו"ם בפחות משווה פרוטה לא נקנית?!

וזה שלח רב י יצחק ברבי יעקב בר גיורי משמשיה דרבנן: **הוא יודען ששוברין בגין העכו"ם את רשותו, כדי להתיר לטלטל בחצר [רמב"ס] איפלו בפחות משווה פרוטה.**

וזע"ד, הא אמר רב הייא בר בא אמר רב יוחנן: **בן נהרג על גול שגול מן העכו"ם [רייטב"א], איפלו פחות משווה פרוטה,** כי היות ועכו"ם אינו מוחל פחות משווה פרוטה, החשיב גול לגביהו אף פחות משווה פרוטה, ונהרג עליו כדי דין בן נה ש עבר על משבע מצוות בני נה [שהרי גול משבע מצוות היא].

ולא ניתן לדשbon, כלומר: אף אם ישיבנו לא יפטר. כי רק בישראל כתוב "והשיב את הגזילה אשר גול", ולא בעכו"ם.

וכיוון שכן, הוא הדין דחשיב לגביהו אף פחות משווה פרוטה לשוכר מהם.

והשתא ליכא לפרש דפליגי אם בעינן פרוטה, דהאיך סבר רב חסדא דבעינן שכירות בפרוטה?!

אלא, שכירות בריהה היא, כשנתנה עם